

Ahate itsusia

Landa-herrixka lasai batean, zelai berde eta baso oparoz inguratuta, Ahate andrea bizi zen baserri bat zegoen. Ahate andrea ahate dotore eta harroa zen, patio osoko ahatekume ederrenak izateagatik ezaguna.

Uda oro, Ahate andreak bere arrautzak txitatzen hasten zituen irrikaz. Patioko beste ahateek irrikaz itxaroten zuten ahatekume berrien etorrera, inoiz baino ederragoak izango zirela jakinda.

Egun batean, aspalditik itxaroten zuten unea iritsi zen. Banaka-banaka, arrautzak eklosionatzen hasi ziren, eta ahatekume berriek burua atera zuten, beren edertasuna erakutsiz. Ahate andrea eta beste ahateak pozik zeuden, harik eta arrautza bat, guztien artean handiena, oraindik ireki ez zela konturatu ziren arte.

Ahate guztiak geratzen zen arrautzaren inguruan bildu ziren, mugimendu zantzuren bat ikusteko zain. Azkenean, arrautza hautsi egin zen eta beste guztietatik desberdina zen ahatekume bat atera zen. Handiagoa eta arraroagoa zen, eta zoritxarrez, bere anaiak baino itsusiagoa eta traketsagoa zirudien.

Ahate andrea nahasita eta lotsatuta sentitu zen. Ez zekien nola erreakzionatu ahatekume oso desberdin honen aurrean. Ahatekumea mokoarekin bultzatu zuen, beste sei ahatekumeetan bakarrik kontzentratu zen, eta samurki hartzen jarraitu zuen.

Ahatekumeak Ahate andrearen eta beste ahatekumeen erreakzioa nabaritu zuen. Triste eta bakarrik sentitu zen. Baserritik urrun joan zen, bere burua zen bezala onartua izan zitekeen leku baten bila.

Egunak aurrera joan ziren eta ahatekumeak bere bidaia bakartia jarraitu zuen. Bidaia luzeetan, arrisku eta zailtasun askori aurre egin behar izan zien. Janaria lurralde ezezagunetan bilatu eta inguruan zeuden harraparietatik babestu behar izan zuen.

Azkenik, neguko gau batean, ahatekumeak galduta zegoela uste zuenean, urmael izoztu batera iritsi zen. Urmaelaren ertzean zisne dotore eta dotore batzuk zeuden, edertasun eta graziazko nitxoak. Ahatekumea, seguru ez eta desberdin sentitu arren, kontu handiz hurbildu zitzaien eta baimena eskatu zien ur garbi eta hotzean bainatzeko.

Zisneek, haren presentziak harrituta, atsegin handiz hartu zuten. Esan zioten urmaelera ongi etorria zela eta haietako bat izan zitekeela. Ahatetxoak, emozioz gainezka, uretara salto egin zuen eta bere isla ikusi zuen denbora luzez lehen aldiz.

Zer nolako harridura izan zuen bere burua uretan islatuta ikustean! Jada ez zen gogoratzen zuen ahatetxo itsusi eta traketsa. Egunak urmaelean eman ondoren, ahatetxoak lumajea aldatu eta zisne bikain eta distiratsu bihurtu zen, inguruko beste zisneak bezain ederra.

Zisneek azaldu zioten haietako bat zela, hasieratik zisne bat izan zela. Ahatetxoak, orain zisne bihurtuta, beste zisneek onartu eta atsegin

handiz hartu zutela sentitu zuen. Pozik bizi izan zen haiekin, bere benetako edertasuna barrutik zetorrela eta munduan bere lekua aurkitu zuela jakinda.

Horrela, ahatetxo itsusiaren iraganeko tristura eta bakardadea atzean utzi eta zisne gisa bere etorkizuna besarkatu zuen, lagun berriz inguratuta eta bere buruarekiko konfiantza berreskuratuta.